

De erről majd később

A délelőtt késleltetés, a délután halogatás. Ezüst hátát villogtatva pörög egy levél a fán, piros a nap a hegy fölött. A levegő édes és baljós, ülsz a teraszon, kezeden póráz. Mintha bőrödbe fúródott tövist próbálnál feltűnés nélkül mélyebbre nyomni, hogy látványa ne zavarja a nyaraló tömeget. Ne ingerelje őket a szenvedésbe csomagolt titkos öröm.

Jön a lány, rád üríti tekintetét, mint egy mézpuskát. Kényes egyensúly, növényi vegetálás, ásványi istenülés. Szia, mondja, hol a kutyád. Miközben ültél a teraszon, kutyád a pórázát elrágta. Hogy hívják, kérdi, és tényleg, hogy. Először a neve, aztán a kutya. Legközelebb saját nevedet fogod elfelejteni, mondja a lány. Előfordulhat, ezek után nem kizárható.

Mint a folyóvíz a parttal, azt teszi veled, lemossa rólad, a fölösleges iszapot. A száján kijövő foszlányokat habozás nélkül magadra veszed. Viszont hiányzik a kutyád, rossz, hogy nincs. Vagy nem is volt, az volt a neve, hogy Nincs, ő volt a kutyád, borítsa feledés. Saját elfelejtésében, saját emlékében szaladgál, farkát vidáman csóválva, feledésfarkát.

Jön a pincér, máris elfelejtet. A felejtés jegyében közelít, a felejtés maszkjában. Nem érdemes rajta rágódni, személye nem kecsegtet új tapasztalattal. Mondjuk a fizetés témáját ordenáré módon feszegetni. Ajkadon gúnyos, megsemmisítő feledésmosoly. A kezéből kitépott számlát szádba gyúrva egyetlen csócsáló mozdulattal egészben lenyeled.

Futó lépteid finoman szétporladnak a téridőben. Távozóban arra gondolsz, milyen műveltek nálunk a népek. Hazamenni, ez is lehetne cél, de valaki éjjel tologatja az asztalt, recseg a bútor. Nem tudsz elernyedni, nem tudod megfékezni a szervetlenné válást. Melledben forog egy henger, szemed örvény, homlokod ugrásra kész. Visszafelé szépülsz, kivirágzol a bukásban.

Nem léptél át egy fűcsomót tizennégy évesen, akkor kezdődött. Nekiveselkedtél, aztán álltál ott percekig a hárosi hobbitelken. Elképzelt és valóságos tövises, zavarba ejtő összetéveszthetlenség. Régen volt, hogy valamit először nem csináltál utoljára, de erről majd később. A huzat megemeli a felső réteget, recés bakelitgombok, a hold sárga szeme.

Hosszú ujjadon kampós köröm, bőrdön gyűrődések és vándorló foltok. Látásod gomolyagszerű. Megnyúlsz, kihullsz, megrogysz. Elfogyva nehezülsz hegygé. Lábadra kúszik a fény, az érzékelő ideg józanul, célszerűen működik. Visszahúzódni a funkció közömbösségébe. Pusztá réssé húlni. Denevér formájú repedés a plafonon, szúnyogra lőttél kispárnával.

Boldogan merültél az idill banalitásába, a közönségesbe, a szenvedés hiányába, rögeszmés egyediségedbe. Cipő hever a sarokban. Nem veszed föl, nem veszel többé magadra ruhát, de erről majd később. Ajtónyikorgás, csövek krákogása. Idegen kezek tapogatják az elpiszkolódott radírbőrt. Udvariatlanság, hogy még mindig itt heversz behorpadva, megkövesedve.

Mielőtt levetkőztetnek, kendőt terítenek arcodra. Hangya vonszolja magát a paplanon. Éjjélre kisimulnak az árkok, ez billent ki. Szemüreged az íróasztalon, koponyád a szekrényben. Természetes hangon beszélgetsz a méznézésű lánnyal nem félelmetes dolgokról, például hogy tálaljon-e neked is vacsorára. Attól fél, hogy van túlvilág, és ott eltűnsz örökre.

Ülsz a teraszon, a folyó kipuffad medréből, széttolja a partot. Rámutatni idegenekre a korzón, apa, anya. Rögeszméktől és mániáktól ellazulni. Az emlékezetnek, az agy zsebének kiforgatása, kifosztása. Szemmé vakarni más sebét, mi lehet ennél kínosabb. Büntetlenül süllyedni saját nívód alá. Az vagy, ami leválva rólad, mást csinált belőled, de erről majd később.